

Arrest

nr. 216 949 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 30 november 2018, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. KALIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 december 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 14 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 februari 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie, na leeftijdsonderzoek, de beslissing dat de verklaarde leeftijd wordt aangenomen en dat een voogd wordt toegewezen en dat de voogdij van rechtswege eindigt op 31 december 2017.

1.3. Op 30 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 14/12/2015

Overdracht CGVS: 11/08/2016

U werd op 27 november 2017 van 09.07 tot 12.33 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw raadsman, meester Kalin en uw voogd, Mr. Pireaux, stonden u bij gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. U werd 18 jaar geleden geboren in Bazatkhel, een dorp in Surkhrod, een district van de provincie Nangarhar. U bent een ongehuwde soenitische moslim. U bent tot de vijfde graad naar school gegaan maar u bent dan moeten stoppen door de problemen die u had met uw oom.

Uw vader en zijn broer A. waren allebei lid van de taliban. Samen hadden ze ook 22 jerib land geërfd van hun vader. Op een dag in 2007 besloot uw vader dat het tijd was om het land onderling te verdelen. Uw oom was hier niet over te spreken, hij vond dat hij alleenrecht had op het land en dat uw vader zijn deel aan hem moest afstaan. Uw vader besloot om de dorpsoudsten en de malek te consulteren. Zij kwamen samen in een jirga en besloten dat uw oom de grond gelijk moest verdelen. In eerste instantie leek het erop dat hij hun beslissing accepteerde en dat de gemoederen waren bedaard. Op een dag kwam hij uw vader halen maar uw vader keerde niet terug. Een tijd later kwam uw oom naar jullie huis en vertelde aan jullie dat uw vader om het leven was gekomen tijdens een conflict. Hij had hem in het district Khogyani begraven maar gaf jullie geen verdere details. Desondanks de omstandigheden ging het leven gewoon verder tot een van de taliban leden waar uw oom mee werkte op een dag uw oudere broer aansprak. Hij vertelde hem dat uw vader niet om het leven was gekomen tijdens gevechten maar dat uw oom hem had gedood. Hij had uw vader vastgebonden en hem verplicht om papieren te tekenen om de grond aan uw oom over te leveren. Toen uw vader weigerde schoten ze hem dood. In jullie wanhoop na dit nieuws besloot uw broer om bij de grenspolitie te gaan. Ongeveer een jaar nadat hij daar begon te werken kwam uw talib-oom A. naar jullie huis. Hij was zeer kwaad en wist wat uw broer aan het doen was. Hij zei dat nu uw broer voor de grenspolitie werkte zijn dood toegestaan was en gaf jullie dreigbrieven om aan hem te geven. Een dag later kwam uw broer toevallig thuis. Jullie vertelden hem wat er was gebeurd en toonden hem de dreigbrieven. Uw broer besloot om naar het huis van uw andere oom in Hijrat Qalai te gaan. Hij vertelde hem alles en vroeg hem om advies. Op het advies van uw andere oom vluchtte uw broer weg uit Afghanistan en vestigde hij zich in Italië. Opnieuw ging het leven weer verder ondanks de omstandigheden. Dan 17 dagen voor uw vertrek rond 22/08/1394 (13/11/2015) kwam uw oom A. terug naar jullie huis midden in de nacht terwijl jullie aan het slapen waren. Hij had namelijk gemerkt dat u was gegroeid en een baard had gekregen. Hij kwam binnen met twee andere onbekende mensen. Hij richtte een wapen naar uw hoofd, tapete uw mond dicht, bond u vast en deed u een blinddoek aan. Vervolgens stak hij u in een wagen en vertrokken jullie. Uw moeder had geprobeerd om te schreeuwen en hem tegen te houden maar hij dreigde dat hij u anders zou doden. Jullie reisden ongeveer drie uur in de wagen en nog eens twintig minuten te voet. U bleef de hele tijd geblinddoekt en vastgebonden. Aangekomen op hun einddoel deden ze de touwen los en de blinddoek en de tape rond uw mond af. Ze staken u in een kamer en deden de deur op slot. De volgende ochtend zag u dat er nog drie andere mensen samen met u opgesloten waren. Uw oom kwam met u praten. Hij zei dat hij u naar daar had gebracht omdat hij wou dat u een zelfmoordaanslag uitvoerde en dat u uzelf moest opofferen voor god. U weigerde en schold uw oom uit, waarna u op uw hoofd werd geslagen met een wapen. U bracht vervolgens nog 11 nachten door in dit taliban kamp. Iedere dag kwamen er verschillende predikers die jullie probeerden te brainwashen voor de taliban. Tijdens de 12de nacht werden u en de andere gevangenen wakker van schoten en explosies. Na een uur gevechten hoorden jullie helikopters. De enige taliban die niet waren gaan vechten om jullie te bewaken liepen nu weg. Jullie braken de deur open en slaagden erin om weg te geraken naar het dichtstbijzijnde dorp. Van daar splitsten jullie op en op basis van een berg die u herkende bepaalde u de

richting die u moest uitgaan om thuis te geraken. Uiteindelijk kwam u terecht in een dorp in uw omgeving waar uw maternale tante woont. Samen met een andere jongen uit het kamp ging u naar haar huis. Ze verzorgde u en gaf jullie eten. Jullie bleven vier nachten bij haar. Nadien vertrok u met de jongen en uw neef naar Shamshapur waar jullie hem in een auto zetten naar de stad.

Vervolgens gingen jullie naar uw dorp. Uw moeder was heel verbaasd en gelukkig om u te zien. Uw oom A. was twee dagen eerder op bezoek gekomen om te zeggen dat u was ontsnapt en dat ze naar u op zoek waren en ze u zeker zouden doden.

Ze vertelde u ook dat tijdens uw verblijf in het kamp van de taliban de politie bij haar was langsgekomen. Ze zei dat u onmiddellijk moest vertrekken daar ze vreesde dat uw oom elk moment zou terugkomen. Jullie gingen naar het huis van uw grootvader en regelde van daaruit, met behulp van uw broer in Europa, uw vertrek uit Afghanistan. Twee dagen later verliet u Afghanistan. Op 13.12.2015 kwam u aan in België, één dag later vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaart u uw oom A. en de taliban te vrezen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een Afghaans identiteitsbewijs ('taskara') voor, een brief van de malek van uw dorp, vier foto's van uw broer ten tijde van zijn werk bij de politie, foto's van het oude en nieuwe paspoort van uw broer S. en van zijn Italiaanse documenten en vijf foto's van u en uw broer in station Antwerpen Centraal.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste serie van gebeurtenissen die de voorgeschiedenis vormden voor uw asielrelaas weinig geloofwaardig zijn. U legde geen enkel document voor die uw relaas omtrent de vervolging van uw broer kan staven. U verklaarde dat uw broer bij de grenspolitie was, en dat uw oom dreigbrieven hierover had afgegeven, maar u kon geen documenten van zijn tewerkstelling of een van de dreigbrieven voorleggen. Op zichzelf is dat geen onoverkomelijk euvel, moesten uw verklaringen over uw broer zijn werk en zijn vervolging door de taliban niet opmerkelijk summier en oppervlakkig zijn. Wanneer u werd gevraagd om meer informatie te geven kon u enkel herhalen dat u heel jong was en niet weet wat er is gebeurd (CGVS p. 12-13). Deze verklaring is verre van afdoende: aangezien u degene bent die asiel aanvraagt in België draagt u ook de gedeelde verantwoordelijkheid om de asielinstanties van de nodige informatie te voorzien. In bepaalde gevallen kan er rekening mee worden gehouden als iemand geen toegang meer heeft tot informatie of documenten door de omstandigheden van diens vertrek, maar dit is bij u niet het geval. Ondanks uw jeugdige leeftijd heeft u wel toegang tot alle nodige informatie of eventuele documenten om uw verhaal te staven. Zo bent u duidelijk in contact met uw oudere broer die in Italië verblijft nadat hij terugkeerde uit het Verenigd Koninkrijk. U legde zelfs foto's voor van jullie samen in het station Antwerpen Centraal. Uw broer kon u niet enkel voorzien van de nodige documenten en de gaten in uw herinnering opvullen maar hij heeft zelfs uit eerste hand ervaring met de asielprocedure in Europa en moet dus weten wat er van u vereist wordt. U heeft zodoende geen enkele reden waarom u niet enkel geen documenten voorlegt, maar ook geen doorleefde en gedetailleerde verklaringen aflegt over wat er in uw jeugd is gebeurd tussen uw broer en uw oom. Tenslotte blijkt overigens dat de verklaringen over uw broer zijn tewerkstelling nagenoeg onmogelijk zijn. U legde twee kopie's van twee verschillende paspoorten van uw broer voor. Op deze documenten staat dat uw broer werd geboren in 1992. Dit wil zeggen dat uw broer ten tijde van de dood van uw vader 15 jaar oud was en ongeveer 17 jaar bij zijn vertrek. Daaruit volgt dat uw broer 15 jaar oud was toen hij zich bij de grenspolitie aandiende. Dat is dus sowieso weinig aannemelijk, het is immers verboden om zich bij de politie aan te sluiten op minderjarige leeftijd. We zijn er ons bij het CGVS ter dege van bewust dat leeftijd bij tijden een flexibel begrip is in de Afghaanse samenleving. Maar om zich aan te sluiten bij de politie moet een kandidaat minstens een taskara voorleggen waarop de leeftijd genoteerd staat. Het is op basis van deze zelfde taskara dat er later een

paspoort kan opgesteld worden. Volgens dit paspoort was uw broer dus veel te jong en kon hij onmogelijk bij de grenspolitie hebben gewerkt. Zelfs uw eigen verklaringen staven deze redenering, daar u uw broer zelfs een jaar jonger schatte dan er op zijn paspoort staat. Dan was hij dus 14 jaar oud geweest op het moment dat hij zich aandiende bij de grenspolitie.

Volgens de door u voorgelegde documenten, en volgens uw eigen verklaringen, kan uw broer dus niet bij de grenspolitie hebben gewerkt. Daaruit volgt dat uw oom dan ook geen reden had om hem te vervolgen en uw broer het land niet hoefde te ontvluchten. Alles aan dit deel van uw relaas is dan ook ongeloofwaardig, wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Ook in het deel van uw asielaanvraag dat over uw eigen ervaringen gaat zijn er verschillende zaken die de wenkbrauwen doen fronsen. Eerst en vooral is het uitgangspunt van uw relaas – dat uw oom u probeerde te rekruteren voor de taliban – weinig plausibel. Het is algemeen geweten dat de taliban beschikt over voldoende medestanders (zie landeninformatie). Er is geen reden voor hen om iemand te verplichten om een aanslag voor hen uit te voeren. Dit wordt nog minder plausibel gezien het feit dat u op zijn zachtst gezegd een zeer slechte band had met de taliban: uw oom had uw vader gedood en vervolgens uw broer met de dood bedreigd waardoor hij was gevlucht. Het is moeilijk te geloven dat ze in u een goede en betrouwbare kandidaat zagen voor hun plannen. Bovendien zouden ze door uw hulp in te schakelen een bijzonder groot risico creëren voor zichzelf. Door hun identiteit en hun schuilplek aan u prijs te geven maken ze veel kans hun eigen plannen uiteindelijk gedwarsboemd te zien. U zou immers kunnen vluchten (wat u overigens ook gedaan hebt), en u zou hun locatie of hun plannen kunnen doorgeven aan de autoriteiten. Het is dan ook weinig plausibel, en niet geloofwaardig dat ze iemand zoals u zo een belangrijke taak zouden laten uitvoeren. Er kunnen dan ook grote vraagtekens geplaatst worden bij de door u geschetste handelswijze van de taliban. Bovendien zijn uw verklaringen in dit deel van u relaas opnieuw zeer summier: u verklaarde dat u op zijn minst elf nachten in een taliban kamp had doorgebracht. Toch gingen uw verklaringen niet verder dan dat er ‘verschillende mullah [kwamen] die voor ons predikten en die ons wouden brainwashen’ (CGVS, p. 12). Aangezien deze gevangenschap in realiteit toch een zeer beangstigende en bij uitbreiding indrukwekkende ervaring moet zijn geweest doet het verbazen dat u daar niets meer over kwijt kan. De door u vertelde spectaculaire ontsnapping onder helikoptergeweld en dergelijke mag eveneens verbazen, temeer dat u uiteindelijk de weg vond naar het huis van uw tante waar u drie, vier dagen verbleef terwijl u uw moeder in het ongewisse liet over uw lot, dat uw tante uw moeder gedurende die periode niet inlichtte over het feit dat u nog in leven was – “mijn moeder was verbaasd om me te zien” - terwijl er klaarblijkelijk toch telefoonverkeer mogelijk is in de regio is opnieuw weinig overtuigend (CGVS, p.12, 13).

Bovendien staan uw verklaringen bol van tegenstrijdigheden en zogenaamde ‘vergissingen’ die het weinige restje van geloofwaardigheid dat u nog bezat teniet doen. Zo verklaarde u in het begin van uw interview dat uw oom het land van uw vader pas had ingenomen nadat u was vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 9), wat niet alleen zeer onlogisch zou zijn maar klaarblijkelijk ook niet juist was want niet veel later zei u dat hij dit deed onmiddellijk na de dood van uw vader (CGVS, p. 13). Het is nagenoeg onmogelijk dat u zich over zo een belangrijke ervaring zou vergissen wat sterk doet vermoeden dat u even het ingestudeerd ogende relaas dat u probeerde over te brengen was vergeten. Bovendien verklaarde u bij uw aankomst in België nog dat u werkte op de landerijen van uw familie (Verklaring DVZ, p. 5). Indien uw oom werkelijk jullie velden had ingenomen na de moord op uw vader was dat niet mogelijk geweest. En als uw oom deze velden toch pas had ingenomen na uw vertrek dan is het al helemaal onbegrijpelijk waarom hij al die tijd zou wachten nadat hij zijn broer had vermoord om de velden op te eisen. Ook omtrent de verblijfplaats van uw moeder kon u niet eenduidig antwoorden: bij uw aankomst had u gezegd dat ze bij uw oom in Jalalabad, Do Saraka, verbleef (Verklaring DVZ, p. 7). Dit herhaalde u in de vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan (Vragenlijst, p. 5). Aangekomen in het CGVS probeerde u deze verklaring te wijzigen en te zeggen dat u geen familie had in Jalalabad (CGVS, p. 7). Wanneer u met uw vorige verklaringen werd geconfronteerd poogde u een verhaal te maken waarbij uw familie zowat overal woonde en dat uw moeder op verschillende plaatsen had gewoond, maar dat ze zich ondertussen in Hijrat Qalai in Surkhrod had gevestigd (CGVS, p. 8). Tenslotte kon u zelfs niet met zekerheid zeggen waar u zelf naartoe vluchtte nadat u was ontsnapt van de taliban. In het antwoord op één vraag gaf u eerst aan dat u naar uw grootvader was gevlucht om enkele zinnen later te zeggen dat u bij uw oom (vermoedelijk deze in Jalalabad) ondergedoken bleef (CGVS, p. 13).

Volledigheidshalve dient nog aangestipt te worden dat zelfs uw verklaringen omtrent de dood van uw vader, of minstens de omstandigheden erom, ten zeerste kunnen betwijfeld worden hetgeen bijkomend de geloofwaardigheid van de door u beweerde vijandschap met uw talib-oom en alles wat er verder uit voortvloeide in het gedrang brengt. Bij DVZ verklaarde u immers dat uw vader gedood werd

tijdens gevechten met de autoriteiten (Verklaring DVZ, vraag 15A). Het raakt dan ook kant noch wal dat u op het CGVS verklaarde dat uw vader vermoord werd door uw talib-oom en uw broer hierom bij de grenspolitie ging werken (CGVS, p.11). Dat u niet de waarheid vertelt over de dood van uw vader komt eens te meer tot uiting wanneer u zegt dat u op uw tiende samen met uw vader uw taskara ging halen (CGVS, p.3).

Gezien u nu net 18 jaar oud bent zou u uw taskara gaan halen zijn samen met uw vader in 2010 terwijl u meermaals stelde, ook bij DVZ, en tijdens het invullen van de specifieke vragenlijst voor niet begeleide minderjarigen, dat uw vader stierf in 2007 (CGVS, p.3). Na een pauze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt u er vreemd genoeg op terug en zegt u dat uw vader er niet bij was toen u de taskara ging halen (CGVS, p.8).

In het licht van uw andere ongeloofwaardige verklaringen kan hieruit enkel besloten worden dat dit een post-factum verklaring was in de hoop de leugens waarin u verstrikt raakte recht te trekken.

Deze serie aan tegenstrijdigheden, samen met de hierboven beschreven problemen in uw relaas, doen sterk vermoeden dat u heeft geprobeerd om de asielinstanties op verschillende manieren te misleiden. Van uw alreeds aangetaste algemene geloofwaardigheid schiet niets meer over. De vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde brief van de malek heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. Ze werd opgesteld op uw vraag, lang na de feiten, om uw reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te staven. Bovendien geeft u aan dat u zelfs niet eens weet wat erin staat (CGVS, p. 4). Bovendien kan dit document door eender wie die het geschreven Pashtou machtig is, opgesteld worden, wat het geloof in de authenticiteit verder afbreekt.

De door u voorgelegde foto's van uw broer in uniform kunnen onmogelijk echt zijn volgens uw eigen verklaringen en de voorgelegde foto's van het paspoort van uw broer. Daaruit kan er enkel besloten worden dat ze geënceneerd werden in functie van zijn of uw asielaanvraag.

De andere door u voorgelegde documenten bevestigen enkel uw identiteit, die van uw broer en uw herkomst, die door het CGVS niet in vraag worden gesteld, en laten dus niet toe de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate (Verklaring DVZ, vraag 32). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In tegenstelling, het feit dat u meermaals heeft herhaald dat uw moeder en zussen nog steeds woonachtig zijn in Surkhrod – hoewel ze ook al in Jalalabad verbleven hebben - bevestigt dat de omstandigheden daar voldoende veilig zijn voor u.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel - schending van artikel 4 van Richtlijn 2004/83".

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met artikel 4, lid 3, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en betwist de motivering van de bestreden beslissing op verschillende punten:

(1) Verzoeker benadrukt dat hij getracht heeft om alle informatie te geven waarover hij beschikte en die hij zich herinnerde met betrekking tot de vervolging van zijn broer. Hij wijst erop dat hij, terwijl zijn broer in Londen woonde, enkel contact had met hem via "messenger" maar niet via de telefoon of bij een ontmoeting. Tijdens de gesprekken via "messenger" werd echter niet gesproken over deze problemen noch gevraagd naar documenten. Verzoeker benadrukt dat hij zijn broer nooit in het echt gesproken heeft voor het persoonlijk onderhoud, en dat de foto's die hij neerlegde van hem en zijn broer in het station in België dateren van na het persoonlijk onderhoud. Verzoeker was aldus niet in de mogelijkheid om meer informatie te vragen.

Verzoeker wijst verder op zijn jeugdige leeftijd, waardoor het “*vanzelfsprekend*” is dat hij niet van alles op de hoogte is, en dat hij als jongere broer niet zomaar alles aan zijn oudere broer kon vragen. Hij weet enkel dat zijn broer gewerkt heeft voor de grenspolitie toen verzoeker nog jong was.

(2) Verzoeker meent verder dat het “*juist gemakkelijk en een logische keuze*” was van zijn oom om hem te rekruteren voor de taliban en dat zijn oom noch de taliban hierdoor een risico liepen omdat de jongeren gehersenspoeld werden door predikers en hierdoor betrouwbare rekruten werden voor de taliban.

Verzoeker benadrukt bovendien dat iedereen anders reageert op een gevangenneming en dat “*de eisen die het CGVS stelt ten aanzien van verzoekende partij niet zomaar van hem verwacht kan worden*”, gezien de situatie van elke persoon en de verwachtingen tegenover elke persoon individueel beoordeeld moeten worden.

Verzoeker heeft getracht om alle informatie te geven waarover hij beschikte en die hij zich herinnerde met betrekking tot zijn gevangenneming. Hierbij moet rekening gehouden worden met zijn jeugdige leeftijd.

(3) Verzoeker voert verder aan dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop zijn oom de gronden van zijn familie heeft ingenomen. Bij de dood van verzoekers vader, heeft verzoekers oom de gronden immers illegaal overgenomen, doch na het vertrek van verzoeker en diens broer kon zijn oom ook officieel de gronden innemen.

Verzoeker verduidelijkt verder dat de oom van verzoekers moeder in Jalalabad verbleef voor verzoekers vertrek uit Afghanistan en dat zijn moeder en zus na zijn vertrek naar zijn oom in Jalalabad zijn gegaan. In de zomer van 2016 zijn zij echter teruggekeerd naar hun dorp.

Verzoeker benadrukt andermaal dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn jonge leeftijd op het moment dat deze feiten zich voordeden en het feit dat hij zelf niet in Afghanistan aanwezig was.

(4) Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de moord op zijn vader betreft, verduidelijkt verzoeker dat in eerste instantie werd gesteld dat zijn vader gedood werd tijdens gevechten, doch naderhand pas bleek dat deze informatie niet correct was en dat zijn vader door zijn oom die lid was van de taliban werd vermoord.

Verzoeker stelt verder zich niet te herinneren dat hij en zijn vader samen zijn taskara zijn gaan afhalen en evenmin weet wie deze taskara is gaan halen. Hij was toen zeer jong en weet ook niet hoe hij deze informatie kan bekomen.

(5) Verzoeker voert verder aan dat het loutere feit dat hij verschillende landen doorkruiste alvorens in België zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen, niet betekent dat zijn vrees niet reëel zou zijn. Hij wijst erop dat “*indien dit als reden zou worden aanvaard om een weigeringsbeslissing te motiveren, dan kunnen onnoemelijk veel asielaanvragen onder meer om deze reden worden afgewezen. Het is algemeen geweten dat het merendeel van de asielzoekers geen asielaanvraag indienen in een land waar ze geen asielaanvraag willen indienen, tenzij zij ertoe gedwongen worden.*” Verzoeker meent dat dit geen reden kan zijn om een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten gronde te motiveren.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van “*artikel 48/4, Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel*”.

Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in zijn district Surkhrod en meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de gewelddaden en incidenten die er plaatsvinden en verwijst naar informatie uit de “*COI Focus*” inzake burgerslachtoffers en de statistieken hierover en de strijdende partijen in de provincie Nangarhar. Hij wijst erop dat “*elk (burger)slachtoffer is er één teveel*”.

Verzoeker voert verder aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met zijn individuele omstandigheden, zijnde zijn jonge leeftijd en het feit dat hij sterk verwesterd is door zijn verblijf in België sinds 2015 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 26 januari 2017, nr. 181 307) en meent dat *in casu* de Afghaanse bevolking hem als verwesterd zal beschouwen en dat dit potentiële risico's zoals moord of foltering met zich kan meebrengen. Dit gaat volgens hem verder dan de vraag of hij zich terug kan aanpassen aan de Afghaanse normen en waarden.

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- uittreksel uit “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update*” van EASO van mei 2018;
- uittreksel uit “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018.

2.1.3. In een aanvullende nota van 10 december 2018 voegt verzoeker de volgende stukken toe:

- een vliegtuigticket van zijn broer S. van 6 juni 2018 (stuk 1);
- het Franse repatriëringsdocument van zijn broer S. van 15 mei 2018 (stuk 2);
- een oproep tot vertrek van zijn broer S. (stuk 3);
- een USB-stick met een video (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het formuleren van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer laat echter niet toe de omstandige motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers profiel kan niet overtuigen als verschoningsgrond voor zijn ontoereikende kennis met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad is immers van oordeel dat, zelfs van een persoon van jonge leeftijd, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de problemen die hem hebben gedwongen zijn land van herkomst te verlaten. Zelfs rekening houdend met zijn jonge leeftijd, kan bovendien van verzoeker verwacht worden dat hij zich terdege tracht te informeren over de essentiële elementen van zijn relaas waarvan hij geen kennis heeft, gelet op het belang hiervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België.

In casu treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker de tewerkstelling van zijn broer bij de grenspolitie en de daaropvolgende bedreigingen door de taliban niet kan staven met documenten, noch met coherente en doorleefde verklaringen. De bestreden beslissing oordeelde hierbij terecht dat verzoeker geen bevredigende verklaring gaf voor het ontbreken van deze elementen. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift andermaal naar zijn jonge leeftijd ten tijde van deze problemen, doch de bestreden beslissing stelt terecht dat redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij bij zijn broer meer informatie bekwam over diens vrees voor vervolging door de taliban. Zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker zijn broer nooit in het echt heeft gesproken voor het persoonlijk onderhoud en dat de foto's van hen samen in België dateren van na het persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5) en in zijn verzoekschrift duidelijk blijkt dat verzoeker voor het persoonlijk onderhoud reeds contact had met zijn broer. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij niet met zijn broer sprak over diens problemen via “*messenger*”, doch de Raad ziet niet in waarom verzoeker niet via dit communicatiekanaal meer informatie had kunnen bekomen over de tewerkstelling van zijn broer bij de grenspolitie en diens persoonlijke problemen. Dit geldt temeer nu verzoeker wel foto's van zijn broer in politie-uniform heeft doorgekregen via messenger (*Ibid.*), zodat redelijkerwijze ook kan worden verwacht dat verzoeker andere documenten of informatie over de problemen van zijn broer zou kunnen bekomen. De Raad merkt tevens op dat uit verzoekers verklaringen in het verzoekschrift en de door hem neergelegde foto's blijkt dat hij zijn broer na het persoonlijk onderhoud heeft ontmoet in België, doch verzoeker slaagt er niet in om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen of documenten neer te leggen in verband met de tewerkstelling en problemen van zijn broer. Verzoekers verweer dat hij als jongere broer geen informatie kon vragen aan zijn oudere broer, betreft een loutere bewering, die bovendien, in het licht van het belang van dergelijke informatie voor de beoordeling van verzoekers

verzoek om internationale bescherming in België, niet aannemelijk is, temeer nu blijkt dat verzoeker wel foto's van zijn broer in politie-uniform heeft gekregen van hem (*Ibid.*). Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker gaat er met zijn verweer in het verzoekschrift bovendien aan voorbij dat zijn verklaringen over de tewerkstelling van zijn broer bij de grenspolitie niet geloofwaardig zijn, gezien uit verzoekers verklaringen en de neergelegde paspoorten van zijn broer blijkt dat zijn broer slechts vijftien jaar oud was toen hij zich aansloot bij de grenspolitie in 2007 (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3, 11, 14; Documenten neergelegd door de verzoeker om internationale bescherming, stuk 20, nr. 2). Dergelijke vaststellingen zijn niet aannemelijk en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hieromtrent.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekers verklaringen over zijn ontvoering en gedwongen rekrutering door de taliban niet aannemelijk zijn. Verzoekers algemene verweer dat dit een logische keuze was van zijn oom kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat uit landeninformatie toegevoegd aan de aanvullende nota (Landeninformatie, stuk 21, nr. 2) blijkt dat de taliban geen tekort heeft aan vrijwilligers. Gelet op deze informatie acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal dan ook niet aannemelijk dat verzoekers oom dermate veel moeite zou doen om verzoeker, wiens vader vermoord en broer bedreigd werd door zijn oom, gedwongen zou rekruteren om mee te strijden voor de taliban, gezien uit niets kan blijken dat verzoeker een gewillige rekrut zou zijn voor de taliban. Waar verzoeker aanvoert dat de taliban geen risico liep omdat hij gehersenspoeld werd door een prediker, merkt de Raad op dat zijn verklaringen hieromtrent andermaal ingaan tegen de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban over voldoende vrijwilliger beschikt en het aldus niet aannemelijk is dat zij danig veel moeite zouden doen om jongeren te ontvoeren om hen vervolgens te hersenspoelen. De vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met objectieve landeninformatie hieromtrent doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn problemen.

Dit geldt temeer nu de bestreden beslissing bovendien terecht vaststelde dat verzoeker er niet in slaagt om gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen over zijn gevangenschap bij de taliban gedurende elf dagen en er aldus niet in slaagt om zijn problemen *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat in deze rekening dient te worden gehouden met zijn individuele omstandigheden zoals zijn jonge leeftijd, doch de Raad wijst erop dat hierboven reeds werd geoordeeld dat zelfs van iemand van jonge leeftijd kan worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen over de redenen waarom hij zijn land ontvluchtte. Dit geldt temeer indien het persoonlijke ervaringen betreffen zoals een ontvoering en gevangenschap van de taliban gedurende elf dagen. Gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift niet verder toe met welke andere persoonlijke omstandigheden diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, zodat verzoekers verweer de vaststellingen in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht kan stellen.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoeker incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud immers eerst dat zijn oom de landen van zijn familie pas had ingenomen na zijn vertrek uit Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9), terwijl hij later verklaarde dat zijn oom deze had ingenomen na de dood van zijn vader (*Ibid.*, p. 13). Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat zijn oom na de dood van zijn vader de gronden illegaal heeft ingenomen en pas na het vertrek van verzoeker officieel betreft een louter gekunstelde *post factum* verklaring, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing. Indien dit daadwerkelijk zo was, kon immers redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dit zo zou hebben aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud toen hem hiernaar gevraagd werd, *quod non* (*Ibid.*, p. 13). Dit verweer is bovendien nog steeds tegenstrijdig met verzoekers verklaring bij aanvang van de procedure dat hij werkte op de landen van zijn familie (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 5), hetgeen onmogelijk zou zijn indien zijn oom de landen van de familie illegaal had ingenomen na de dood van verzoekers vader. Verzoekers verweer kan derhalve niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van zijn familieleden, gezien hij bij aanvang van de procedure verklaarde dat zijn moeder en zus in Jalalabad verbleven (*Ibid.*, p. 7), doch tijdens het persoonlijk onderhoud eerst verklaarde dat hij geen familieleden had in Jalalabad om vervolgens te stellen dat in Jalalabad verbleven hebben maar zich thans in het dorp Hijrat Qalai in Surkhrod bevinden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 7-8). Verzoeker voert in zijn verzoekschrift dan weer aan dat zijn moeder en zus bij zijn oom in Jalalabad hebben verbleven maar in de zomer van 2016 teruggekeerd zijn

naar zijn dorp. Dit verweer kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker zijn banden met Jalalabad initieel trachtte te verbergen tijdens het persoonlijk onderhoud, hetgeen verzoekers geloofwaardigheid ondergraaft. Bovendien is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekers moeder en zus zouden terugkeren naar hun dorp, gelet op het feit dat hun familie er bedreigd wordt door verzoekers oom langs vaderszijde die lid is van de taliban en verzoeker en diens broer Afghanistan reeds hebben verlaten omwille van deze problemen. Er kan dus niet worden ingezien waarom verzoekers moeder en zus zonder enige mannelijke begeleiding zouden terugkeren naar hun dorp.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de moord op zijn vader, gezien hij bij aanvang van de procedure verklaarde dat zijn vader omkwam in gevechten met de autoriteiten (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 15) en tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader werd vermoord door zijn oom die lid was van de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 11). Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat in eerste instantie werd gesteld dat zijn vader gedood werd tijdens gevechten met de autoriteiten, doch dat naderhand pas bleek dat zijn vader vermoord werd door zijn oom die lid was van de taliban, kan niet verklaren waarom verzoeker bij aanvang van de procedure gevechten met de autoriteiten als doodsoorzaak voor zijn vader zou opgeven gezien hij op dat moment reeds wist dat zijn vader vermoord werd door zijn oom. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bleek immers dat verzoekers vader vermoord werd door zijn oom in 2007 en dat verzoekers broer nadien voor de grenspolitie ging werken omwille van deze reden (*Ibid.*). Verzoekers verweer kan aldus niet dienstig worden aanvaard.

Verzoekers verweer dat hij zeer jong was, zich niet herinnert met wie hij zijn taskara ging afhalen en ook niet weet hoe hij deze informatie kan bekomen kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde immers eerst dat hij op zijn tiende met zijn vader zijn taskara ging halen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3), doch verklaarde later dat dit niet het geval was, nadat hij werd geconfronteerd met de vaststelling dat dit zou betekenen dat hij zijn taskara haalde met zijn vader in 2010 terwijl hij eerder verklaarde dat zijn vader stierf in 2007 (*Ibid.*, p. 3, 8).

Verzoekers verweer in het verzoekschrift kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen dan ook niet weerleggen of in een ander daglicht stellen. Het loutere feit dat verzoeker jong was toen de feiten zich voordeden en zelf niet in Afghanistan aanwezig was, biedt geen afdoende verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zelfs rekening houdende met deze omstandigheden, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

De ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt bovendien gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel hij eerst door verschillende andere landen reisde (DVZ-verklaring, stuk 18, p. 11-12). Dergelijke vaststelling kan wel degelijk gebruikt worden ter beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, gezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient. Het feit dat verzoeker de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, maar dit heeft nagelaten, vormt dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert. Verzoekers verweer dat de meeste verzoekers doorreizen tot ze een land bereiken waar hun verzoek ernstig wordt genomen kan hieraan geen afbreuk doen, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij weloverwogen en voorbereid is vertrokken uit Afghanistan, dagen en dagen te voet en met de auto en trein onderweg is geweest, en via Iran en Turkije en vele lidstaten van de Europese Unie heeft gereisd.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste serie van gebeurtenissen die de voorgeschiedenis vormden voor uw asielrelaas weinig geloofwaardig zijn. U legde geen enkel document voor die uw relaas omtrent de vervolging van uw broer kan staven. U verklaarde dat uw broer bij de grenspolitie was, en dat uw oom dreigbrieven hierover had afgegeven, maar u kon geen documenten van zijn tewerkstelling of een van de dreigbrieven voorleggen. Op zichzelf is dat geen onoverkomelijk euvel, moesten uw verklaringen over uw broer zijn werk en zijn vervolging door de taliban niet opmerkelijk summier en oppervlakkig zijn. Wanneer u werd gevraagd om meer informatie te geven kon

u enkel herhalen dat u heel jong was en niet weet wat er is gebeurd (CGVS p. 12-13). Deze verklaring is verre van afdoende: aangezien u degene bent die asiel aanvraagt in België draagt u ook de gedeelde verantwoordelijkheid om de asielinstanties van de nodige informatie te voorzien. In bepaalde gevallen kan er rekening mee worden gehouden als iemand geen toegang meer heeft tot informatie of documenten door de omstandigheden van diens vertrek, maar dit is bij u niet het geval. Ondanks uw jeugdige leeftijd heeft u wel toegang tot alle nodige informatie of eventuele documenten om uw verhaal te staven. Zo bent u duidelijk in contact met uw oudere broer die in Italië verblijft nadat hij terugkeerde uit het Verenigd Koninkrijk. U legde zelfs foto's voor van jullie samen in het station Antwerpen Centraal. Uw broer kon u niet enkel voorzien van de nodige documenten en de gaten in uw herinnering opvullen maar hij heeft zelfs uit eerste hand ervaring met de asielprocedure in Europa en moet dus weten wat er van u vereist wordt. U heeft zodoende geen enkele reden waarom u niet enkel geen documenten voorlegt, maar ook geen doorleefde en gedetailleerde verklaringen aflegt over wat er in uw jeugd is gebeurd tussen uw broer en uw oom.

Tenslotte blijkt overigens dat de verklaringen over uw broer zijn tewerkstelling nagenoeg onmogelijk zijn. U legde twee kopie's van twee verschillende paspoorten van uw broer voor. Op deze documenten staat dat uw broer werd geboren in 1992. Dit wil zeggen dat uw broer ten tijde van de dood van uw vader 15 jaar oud was en ongeveer 17 jaar bij zijn vertrek. Daaruit volgt dat uw broer 15 jaar oud was toen hij zich bij de grenspolitie aandiende.

Dat is dus sowieso weinig aannemelijk, het is immers verboden om zich bij de politie aan te sluiten op minderjarige leeftijd. We zijn er ons bij het CGVS ter dege van bewust dat leeftijd bij tijden een flexibel begrip is in de Afghaanse samenleving. Maar om zich aan te sluiten bij de politie moet een kandidaat minstens een taskara voorleggen waarop de leeftijd genoteerd staat. Het is op basis van deze zelfde taskara dat er later een paspoort kan opgesteld worden. Volgens dit paspoort was uw broer dus veel te jong en kon hij onmogelijk bij de grenspolitie hebben gewerkt. Zelfs uw eigen verklaringen staven deze redenering, daar u uw broer zelfs een jaar jonger schatte dan er op zijn paspoort staat. Dan was hij dus 14 jaar oud geweest op het moment dat hij zich aandiende bij de grenspolitie. Volgens de door u voorgelegde documenten, en volgens uw eigen verklaringen, kan uw broer dus niet bij de grenspolitie hebben gewerkt. Daaruit volgt dat uw oom dan ook geen reden had om hem te vervolgen en uw broer het land niet hoefde te ontvluchten. Alles aan dit deel van uw relaas is dan ook ongeloofwaardig, wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Ook in het deel van uw asielrelaas dat over uw eigen ervaringen gaat zijn er verschillende zaken die de wenkbrauwen doen fronsen. Eerst en vooral is het uitgangspunt van uw relaas – dat uw oom u probeerde te rekruteren voor de taliban - weinig plausibel. Het is algemeen geweten dat de taliban beschikt over voldoende medestanders (zie landeninformatie). Er is geen reden voor hen om iemand te verplichten om een aanslag voor hen uit te voeren. Dit wordt nog minder plausibel gezien het feit dat u op zijn zachtst gezegd een zeer slechte band had met de taliban: uw oom had uw vader gedood en vervolgens uw broer met de dood bedreigd waardoor hij was gevlucht. Het is moeilijk te geloven dat ze in u een goede en betrouwbare kandidaat zagen voor hun plannen. Bovendien zouden ze door uw hulp in te schakelen een bijzonder groot risico creëren voor zichzelf. Door hun identiteit en hun schuilplek aan u prijs te geven maken ze veel kans hun eigen plannen uiteindelijk gedwarsboemd te zien. U zou immers kunnen vluchten (wat u overigens ook gedaan hebt), en u zou hun locatie of hun plannen kunnen doorgeven aan de autoriteiten. Het is dan ook weinig plausibel, en niet geloofwaardig dat ze iemand zoals u zo een belangrijke taak zouden laten uitvoeren. Er kunnen dan ook grote vraagtekens geplaatst worden bij de door u geschetste handelswijze van de taliban. Bovendien zijn uw verklaringen in dit deel van u relaas opnieuw zeer summier: u verklaarde dat u op zijn minst elf nachten in een taliban kamp had doorgebracht. Toch gingen uw verklaringen niet verder dan dat er 'verschillende mullah [kwamen] die voor ons predikten en die ons wouden brainwashen' (CGVS, p. 12). Aangezien deze gevangenschap in realiteit toch een zeer beangstigende en bij uitbreiding indrukwekkende ervaring moet zijn geweest doet het verbazen dat u daar niets meer over kwijt kan. De door u vertelde spectaculaire ontsnapping onder helikoptergeweld en dergelijke mag eveneens verbazen, temeer dat u uiteindelijk de weg vond naar het huis van uw tante waar u drie, vier dagen verbleef terwijl u uw moeder in het ongewisse liet over uw lot, dat uw tante uw moeder gedurende die periode niet inlichtte over het feit dat u nog in leven was – "mijn moeder was verbaasd om me te zien" - terwijl er klaarblijkelijk toch telefoonverkeer mogelijk is in de regio is opnieuw weinig overtuigend (CGVS, p. 12, 13).

Bovendien staan uw verklaringen bol van tegenstrijdigheden en zogenaamde 'vergissingen' die het weinige restje van geloofwaardigheid dat u nog bezat teniet doen. Zo verklaarde u in het begin van uw interview dat uw oom het land van uw vader pas had ingenomen nadat u was vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 9), wat niet alleen zeer onlogisch zou zijn maar klaarblijkelijk ook niet juist was want niet veel later zei u dat hij dit deed onmiddellijk na de dood van uw vader (CGVS, p. 13). Het is nagenoeg

onmogelijk dat u zich over zo een belangrijke ervaring zou vergissen wat sterk doet vermoeden dat u even het ingestudeerd ogende relaas dat u probeerde over te brengen was vergeten. Bovendien verklaarde u bij uw aankomst in België nog dat u werkte op de landerijen van uw familie (Verklaring DVZ, p. 5). Indien uw oom werkelijk jullie velden had ingenomen na de moord op uw vader was dat niet mogelijk geweest. En als uw oom deze velden toch pas had ingenomen na uw vertrek dan is het al helemaal onbegrijpelijk waarom hij al die tijd zou wachten nadat hij zijn broer had vermoord om de velden op te eisen. Ook omtrent de verblijfplaats van uw moeder kon u niet eenduidig antwoorden: bij uw aankomst had u gezegd dat ze bij uw oom in Jalalabad, Do Saraka, verbleef (Verklaring DVZ, p. 7). Dit herhaalde u in de vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan (Vragenlijst, p. 5). Aangekomen in het CGVS probeerde u deze verklaring te wijzigen en te zeggen dat u geen familie had in Jalalabad (CGVS, p. 7). Wanneer u met uw vorige verklaringen werd geconfronteerd poogde u een verhaal te maken waarbij uw familie zowat overal woonde en dat uw moeder op verschillende plaatsen had gewoond, maar dat ze zich ondertussen in Hijrat Qalai in Surkhrod had gevestigd (CGVS, p. 8). Tenslotte kon u zelfs niet met zekerheid zeggen waar u zelf naartoe vluchtte nadat u was ontsnapt van de taliban. In het antwoord op één vraag gaf u eerst aan dat u naar uw grootvader was gevlucht om enkele zinnen later te zeggen dat u bij uw oom (vermoedelijk deze in Jalalabad) ondergedoken bleef (CGVS, p. 13).

Volledigheidshalve dient nog aangestipt te worden dat zelfs uw verklaringen omtrent de dood van uw vader, of minstens de omstandigheden erom, ten zeerste kunnen betwijfeld worden hetgeen bijkomend de geloofwaardigheid van de door u beweerde vijandschap met uw talib-oom en alles wat er verder uit voortvloeide in het gedrang brengt. Bij DVZ verklaarde u immers dat uw vader gedood werd tijdens gevechten met de autoriteiten (Verklaring DVZ, vraag 15A). Het raakt dan ook kant noch wal dat u op het CGVS verklaarde dat uw vader vermoord werd door uw talib-oom en uw broer hierom bij de grenspolitie ging werken (CGVS, p.11). Dat u niet de waarheid vertelt over de dood van uw vader komt eens te meer tot uiting wanneer u zegt dat u op uw tiende samen met uw vader uw taskara ging halen (CGVS, p.3). Gezien u nu net 18 jaar oud bent zou u uw taskara gaan halen zijn samen met uw vader in 2010 terwijl u meermaals stelde, ook bij DVZ, en tijdens het invullen van de specifieke vragenlijst voor niet begeleide minderjarigen, dat uw vader stierf in 2007 (CGVS, p.3). Na een pauze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt u er vreemd genoeg op terug en zegt u dat uw vader er niet bij was toen u de taskara ging halen (CGVS, p.8). In het licht van uw andere ongeloofwaardige verklaringen kan hieruit enkel besloten worden dat dit een post-factum verklaring was in de hoop de leugens waarin u verstrikt raakte recht te trekken.

Deze serie aan tegenstrijdigheden, samen met de hierboven beschreven problemen in uw relaas, doen sterk vermoeden dat u heeft geprobeerd om de asielinstanties op verschillende manieren te misleiden. Van uw alreeds aangetaste algemene geloofwaardigheid schiet niets meer over. De vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde brief van de malek heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. Ze werd opgesteld op uw vraag, lang na de feiten, om uw reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te staven. Bovendien geeft u aan dat u zelfs niet eens weet wat erin staat (CGVS, p. 4). Bovendien kan dit document door eender wie die het geschreven Pashtou machtig is, opgesteld worden, wat het geloof in de authenticiteit verder afbreekt.

De door u voorgelegde foto's van uw broer in uniform kunnen onmogelijk echt zijn volgens uw eigen verklaringen en de voorgelegde foto's van het paspoort van uw broer. Daaruit kan er enkel besloten worden dat ze geësceneerd werden in functie van zijn of uw asielaanvraag.

De andere door u voorgelegde documenten bevestigen enkel uw identiteit, die van uw broer en uw herkomst, die door het CGVS niet in vraag worden gesteld, en laten dus niet toe de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate (Verklaring DVZ, vraag 32). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt.”

De door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uit de door verzoeker neergelegde vliegtickets, repatriëringsbrief en oproep tot vertrek van

zijn broer kan enkel blijken dat deze door Frankrijk naar Afghanistan gerepatrieerd werd. Deze documenten kunnen verzoekers voorgehouden problemen voor zijn vertrek uit Afghanistan noch de problemen van zijn broer met de taliban na diens terugkeer staven. Wat de door verzoeker neergelegde video betreft waaruit blijkt dat verzoekers broer gevangengenomen en bedreigd werd door de taliban, merkt de Raad vooreerst op aan privé-video's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Gelet op de ondersteunende werking van documenten en stukken is de Raad dan ook van oordeel dat deze video dan ook niet kan volstaan ter staving van verzoekers vrees voor vervolging omwille van de taliban.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in België zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker voert aan dat dit niet voldoende is om te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft, doch de Raad merkt op dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen.

Dit geldt temeer nu verzoeker in zijn verzoekschrift, buiten zijn langdurig verblijf in België, verder geen elementen aanbrengt waaruit zijn verwesterd profiel zou moeten blijken. Een verwijzing naar een arrest van de Raad is hierbij niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld, waarbij in de eerste plaats een beoordeling dient te worden gemaakt of de relevante elementen die worden aangevoerd voldoende aannemelijk zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsfeiten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad wordt genoegzaam bevestigd door de recente informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in de aanvullende nota. Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waar de veiligheidsanalyse van het district Surkhrod op is gesteund.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert geen andere elementen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn minderjarigheid bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert, doch niet *in concreto* aantoont dat hij omwille van zijn minderjarigheid een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio van herkomst plaatsvindt. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijk risico om slachtoffer te worden van een aanslag door anti-gouvernementele elementen (AGE's) kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van AGE's worden aangeduid. De Raad is van oordeel dat dit tevens kan verwacht worden van minderjarigen, zoals in casu verzoeker. Aldus merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijs levert dat hij specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus moet in zijn hoofde daarom niet lager worden ingeschat.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen

voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij specifiek zal worden getroffen door het willekeurig geweld dat in Surkhrod plaatsvindt om redenen die te maken hebben met zijn langdurig verblijf in Europa.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet terug kan keren naar het district Surkhrod.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Surkhrod, in de provincie Nangarhar, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP